

**свештеноученик Варнава Хвостански
ИЗ ПИСАМА СЕСТРИНСТВУ МАНАСТИРА ЈАЗАК**

Зато се по музичи распознају људске душе. Оне које музичи отварају своје капије, те су душе ближе осећању неба, и невидљивих анђелских светова. Али, авај, све је на овоме проклетом свету проклетство и искушење, све је замка души, све је опчињено магијом змије, која пуже и вуче се по свима стварима земаљским, и од свих њих

зна и позна слабост људске природе, отрованост потомака Адамових, неспособних да седе на обали предивног језера зеленог и плавог, већ се отискују с његове меке обале, посуге цвећем, и налазе смрт у хладној води његовој. То је она прастара опасност, која мами, и коју треба познавати, да би постала неопасна. Јер музика није небо на ово-

А ја ти кажем:

– Никада се не моли Богу сам, и никада за себе.

Јер страшно је бити насамо с Богом. Страшно и немогуће! Бог и човек сувише су несразмерне количине за такав састанак. Имај страх од диспропорције!

Молитва значи заједницу. Права побожност увек тражи друштво ангела. Гордост излази сама пред Бога. Смирена побожност – а то је једина побожност – увек се обзире за друштво, када се припрема да изађе пред Цара Царева.

Никад не излази сам пред Бога! И никад кад изађеш, не моли се сам за себе – не сеј детелину по мору!

Молиш ли се сам за своје здравље? Како ћеш се одржати ти сам здрав, ако те окружују болесници?

Молиш ли се сам за своју храну? Но с каквим ћеш апетитом ти јести, ако гладни чепају око тебе?

Молиш ли се сам за свој Рај? Но какав ће то Рај бити, из кога ћеш ти посматрати, као с терасе, сав свет у паклу?

Зато ти и желим, велим: моли се за све, и биће ти благо. Моли се за здравље, и богатство, и спасење свих који те окружују, и њихово здравље излечиће твоју болест; њихов хлеб на храниће твоју глад; њихово спасење лако ће извући тебе једног из пакла.

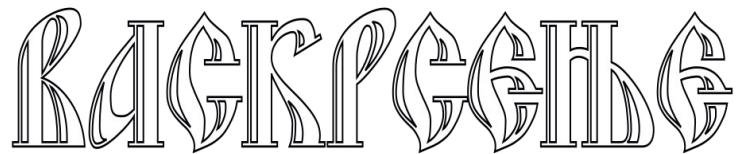
свешти владика Николај

прави клопку за људе. Тако и са музиком. Многи су због ње и душе погубили. То као кад би нам дали прекрасно језеро, зелено и плаво, и пуно златних обала рајских птица. И кад би ми, уместо да уживамо у њему, скочили у њега и задавили и тело и душу своју. Тако и са музиком. Она је предивни предео, за онога ко има мапу, и познаје стазе и богазе своје сопствене душе, и ко

ме свету, она га само предсказује, издалека на њега указује, и опомиње да се, сада, између нас и неба налази непремостива провалија. Тешко ономе ко покуша својим слабим ногама да је прескочи!

Заиста, уместо да остане на зеленој обали језера, и созерцава плаву и шарену лепоту његову, његова ће нога склизнути, и наћи ће свој крај на дну језерском.

**манастир Подмаине - храм Успења Пресвете Богородице
са благословом ијумана јеромонаха Рафаила**

ДВАДЕСЕТ ПЕТА НЕДЕЉА ПО ПЕДЕСЕТНИЦИ
св. свешти.муи. Климент Римски, свешти.муи. Пешар Александријски
Лк. 10, 25 - 37, (зач. 53); Еф. 4:1-6 (зач. 224).

**свешти праведни Јован Кроништајски
ПРИЧА О МИЛОСРДНОМ САМАРЈАНИНУ**

У име Оца и Сина и Светога Духа.

У Јеванђељу које смо данас прочитали (Лк. 10, 25 – 37), Спаситељ наш и Бог је разрешио једно, за све нас, веома важно питање: Шта да чинимо, да би смо наследили вечни живот? Ово је питање Господу поставио неки јудејски законик који је рекао: „Учитељу, шта ми треба чинити да наследим живот вечни?“ Господ му је указао на закон, који је Бог дао јеврејима преко Мојсија: „Шта је написано у Закону? Како читаш? А он одговарајући рече: „Љуби Господа Бога свога свим срцем својим, и свом душом својом, и свом снагом својом, и свим умом својим, и ближњега свога као самога сеbe“. А он му рече: Право си одговорио; то чини и живећеш“, тј. вечно. „А он, жељећи себе да оправда“, односно, сматрајући себе, као и остали фарисеји, за праведника, који је испунио закон онако како га је сам схватао, једнострano, неправилно, рекао је Исусу: „А ко је ближњи мој?“, претпостављајући да ближњим треба сматрати само јевреје, а

не сваког человека.

Причом о човеку кога су изранавили разбојници и о милосрдном самарјанину, који се најсрдчније и делатно заузео да му помогне, Господ је показао да ближњим треба сматрати сваког человека, ма ко да он био, чак иако нам је непријатељ, а нарочито онда када му је потребна помоћ. Дакле, значи да је за задобијање вечног живота потребно усрдно испуњавање двају главних заповести: љубити Бога свим срцем и ближњег, као самог себе. Али, пошто се у овим двама заповестима садржи свак закон, неопходно је да их појаснимо, да бисмо добро знали у чему се састоји љубав према Богу и ближњем? Дакле, уз Божију помоћ, приступимо објашњењу. „Љуби Господа Бога свога свим срцем својим, и свом душом својом, и свом снагом својом, и свим умом својим“, односно свим бићем својим, свим силама предај себе Богу – свега себе посвети Њему, безрезервно, не дели себе између Бога и света; немој живети делом за Бога и Његов закон, а делом за свет, за многострасно

тело, за грех и ђавола, него читавог себе посвети Богу; буди свецело Божији, свецело свет, читавог живота. „Него по свецу (Богу) који вас је позвао, и ви будите свети у свему живљењу“ (1Петр. 1, 15), говори свети апостол Петар.

Објаснимо ову заповест примерима. Претпоставимо да се ти молиш Богу. Уколико љубиш Бога свим срцем, молићеш му се свакда свим срцем, свом душом, свом снагом, свим разумом, никада нећеш бити расејан, лењив, небрижљив, хладан на молитви; нећеш у време молитве давати у срцу места никаквим животном бригама – сваку бригу животну ћеш оставити, сву ћеш тугу предати Господу, јер се он брине о теби, као што говори апостол. Старај се да разумеш молитву, Божију службу, у потпуности, у свој њеној дубини. Уколико љубиш Бога свом душом, кајаћеш се искрено за своје грехове, свакодневно ћеш му приносити дубоко покајање, јер свакога дана много грешиш. Кајаћеш се, односно, осуђиваћеш свим срцем, свом снагом, свим умом себе за своје грехове, разобличаваћеш себе са свом бескомпромисном строгошћу, свом искренопошћу – приносићеш Богу потпуну исповест, жртву свецelog уништења грехова, да ниједан грех не остане нераскајан, неоплакан. Из овога видимо да љубити Бога свим срцем значи – љубити свим срцем и свом снагом правду Његову, закон Његов и свим срцем мрзeti сваку неправду, сваки грех; свим срцем и свом снагом испуњавати правду, чинити до-

бро и свим се срцем, свом снагом, удаљавати од зла, односно, од свакога греха. Ни минут, ни тренутак, не давати у срцу места никаквом греху, односно, не пристајати на њега, не саосећати му, не мирити се са њиме, већ постојано, вечно, борити се са грехом, ратовати са њим и на тај начин бити храбар и победоносан војник Христа Бога. Или узмимо и овај пример: претпоставимо да вас гоне за вашу побожност, за вашу веру, за правду, за врлину. Уколико љубите Бога, ни на тренутак нећете одступити од побожности, од правде, од врлине, премда би ова преданост правди за собом повукла губитак неких повластица, јер сама правда и верност Богу и Његовој правди, јесте за нас највећа повластица, и Бог може наградити за верност Његовој правди стоструко и у овом и у будућем веку. Пример је праведни Јосиф, син старозаветног патријарха Јакова, а и многи праведни људи у Новом Завету. Дакле, љубити Бога свим срцем значи, борити се за Бога, за правду Његову, свим срцем, свом душом, свом снагом, свим умом. Тако сз се за Бога борили, за правду Његову, свети оци и свети мученици, нарочито у борбама са јересима и расколима. Ово је истинска ревност по Богу. Још љубити Бога свим срцем значи: свим силама управљати све људе ка Богу, ка Његовој љубави, ка Његовом славословљу, ка Његовом вечном Царству, да би Га сви познали, сви заволели, сви прослављали. Ово је такође ревност по Богу.

Објаснивши, колико смо могли, прву заповест, сада објаснимо и другу: љуби „ближњега као самога себе“. Шта значи љубити ближњега, односно сваког човека, као себе самог? Значи, поштовати другога онако као желиш да поштују тебе, никога да не сматраш горим, већ својим, својим братом, својим уdom, а хришћанина још и уdom Христовим; његово добро, његово спасење сматрати својим сопственим добром, својим сопственим спасењем; радовати се његовом благостању, као своме, жалостити се због његове несрће као због своје; трудити се да га избавимо из невоље, напasti, сиромаштва, греха – онако како би смо се потрудили око свога сопственог избављења. „Радујте се с радоснима, и плачите с плачнима“ (Рим 12, 15), говори апостол. „Дужни смо дакле ми јаки слабости слабијех носити, и не себи угађати. И сваки од вас да угађа ближњему на добро за добар углед“ (Рим. 15, 1 – 2). „Молите се Богу један за другога, да оздрављавате“ (Јак. 5, 16). Љубити ближњега као себе, значи, уважавати га као себе, ако је усталом он тога достојан, не мислити о њему недостојно, ниско, без повода за то са његове стране, не држати никакво зло на њега; не завидети му, него му увек желети добро, снисходити његовим недостацима, његовим слабостима, покривати љубављу његове грехове, као што би смо желели да снисходе нашим недостацима. „Трпећи један другога у љубави“ (Еф. 4, 2), говори апостол, „Не враћајте зла за зло,

ни псовке за псовку;“ (1Петр. 3, 9) „љубите непријатеље своје, благосиљајте оне који вас куну, чините добро онима који на вас мрзе“ (Мт. 5, 44). „Ако је гладан ненавидник твој, нахрани га хљеба, и ако је жедан напој га воде“ (Прич. 25, 22; Рим. 12, 20), кажу старозаветни списи. Јубити блишњег као себе самог значи – молити се за живе и за мртве, за сроднике и оне који нам нису род, за знане и незнане, за пријатеље и непријатеље – без разлике, као за себе самог и желети им ониолико добра и спасења, колико и себи самима. Овоме нас и учи света Црква у својим свакодневним молитвама. Јубити блишњег као себе, значи љубити свакога без лице-мерја, без обзира на то да ли је он сиромашан или богат, добар сам по себи или не; да ли је стар или млад, познат или обичан, здрав или болестан; да ли имамо од њега неку корист или немамо никакву; да ли нам је пријатељ или непријатељ; зато што је он свакако Божији, сви су по лицу Божијем, сви су деца Божија, удови Христови (уколико су православни Хришћани), сви су удови наши. Јер ми смо сви „једно тијело, један дух“ (Еф. 4, 4), свима је једна глава – Христос Бог. Тако ћемо схватити и тако се по-трудимо и да испунимо две главне заповести закона Божијег и наследићемо живот вечни, благодаћу Христа Бога.

Амин.

